

- 2) Czy art. 63, 64 i 66 dyrektywy 2006/112/WE Rady w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej stoją na przeszkodzie praktyce administracyjnej organu podatkowego, takiej jak ta w niniejszej sprawie, polegającej na nałożeniu dodatkowych obowiązków płatniczych na podatnika – spółkę prowadzącą działalność zawodową z ograniczoną odpowiedzialnością (SPRL), za pośrednictwem której zarządcy w postępowaniach upadłościowych mogą wykonywać swój zawód – albowiem wystawił on fakturę i pobrał VAT dopiero w dniu otrzymania zapłaty za usługi świadczone w ramach postępowania upadłościowego, nawet jeżeli zgromadzenie wierzycieli ustaliło, że zapłata wynagrodzenia zarządcy w postępowaniach upadłościowych jest uzależniona od dostępności środków płynnych na rachunkach dłużników?
- 3) Czy w przypadku umowy o współpracy pomiędzy markami (co-branding), między kancelarią prawną a podatnikiem, w celu przyznania prawa do odliczenia jest wystarczające, aby podatnik, udowadniając istnienie bezpośredniego i ścisłego związku między zakupami dokonywanymi przez podatnika na wcześniejszym etapie obrotu, a transakcjami dokonywanymi na późniejszym etapie obrotu, wykazał, po zawarciu umowy, zwiększenie obrotów/wartości transakcji podlegających opodatkowaniu, z pominięciem dodatkowych dokumentów na uzasadnienie jego twierdzeń? W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej, jakie kryteria należy uwzględnić, aby określić rzeczywisty zakres prawa do odliczenia?
- 4) Czy ogólną zasadę prawa Unii dotyczącą poszanowania prawa do obrony należy interpretować w ten sposób, że jeżeli w toku krajowego postępowania administracyjnego w przedmiocie wydania decyzji w sprawie odwołania od decyzji określającej wysokość zobowiązania podatkowego, którą ustalono zapłatę dodatkowego VAT, uwzględniono nowe argumenty faktyczne i prawne w stosunku do tych zawartych w protokole kontroli podatkowej, na podstawie którego postanowiono wydać rzeczoną decyzję, a podatnikowi przyznano sądowe środki tymczasowej ochrony do czasu wydania orzeczenia przez sąd rozpatrujący sprawę co do istoty, poprzez zawieszenie tytułu stwierdzającego wierzytelność, sąd rozpatrujący sprawę, może uznać, iż owa zasada nie została naruszona bez sprawdzenia, czy postępowanie mogło doprowadzić do innego rozstrzygnięcia w przypadku braku tej nieprawidłowości?

(¹) Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Cluj
(Rumunia) w dniu 15 listopada 2022 r. – SC AA SRL/MFE**

(Sprawa C-701/22)

(2023/C 94/13)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Cluj

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: SC AA SRL

Druga strona postępowania: MFE

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasadę należytego zarządzania finansami należy interpretować w ten sposób, że w związku z zasadą równoważności stoi ona na przeszkodzie temu, aby osoba prawna, która prowadzi przedsiębiorstwo w celach zarobkowych i jest beneficjentem bezzwrotnego finansowania z EFRR, mogła uzyskać od organu publicznego państwa członkowskiego odsetki za zwłokę (odsetki karne) w związku z opóźnieniem w płatności wydatków kwalifikowalnych za okres, w którym obowiązywał akt administracyjny wykluczający zwrot tych wydatków, nieważność którego to aktu administracyjnego stwierdzono następnie orzeczeniem sądowym?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy wina beneficjenta finansowania stwierdzona we wspomnianym orzeczeniu ma znaczenie dla ustalenia wysokości odsetek za zwłokę, biorąc pod uwagę, że ten sam organ publiczny właściwy w dziedzinie zarządzania funduszami europejskimi uznał ostatecznie, po wydaniu owego orzeczenia, wszystkie wydatki za kwalifikowalne?

- 3) Czy przy dokonywaniu wykładni zasady równoważności w odniesieniu do chwili, w której zasądza się odsetki za zwłokę na rzecz beneficjenta bezzwrotnego finansowania z EFRR, ma znaczenie przepis prawa krajowego, który stanowi, że w razie stwierdzenia nieprawidłowości jedyną konsekwencją jest nieprzyznanie danej korzyści finansowej lub, w zależności od przypadku, cofnięcie tej korzyści (zwrot kwot nienależnych) w wysokości, w jakiej kwoty te zostały przyznane, bez otrzymania odsetek, mimo iż beneficjent owych kwot czerpał z nich korzyści do czasu zwrotu, i tylko wtedy, gdy wspomniany zwrot nie nastąpi w ustawowym terminie, wynoszącym 30 dni od dnia powiadomienia o wiarygodności, przepisy art. 42 ust. 1 i 2 Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 (nadzwyczajnego rozporządzenia rządu nr 66/2011) zezwalają na otrzymanie odsetek po upływie wspomnianego terminu?
- 4) Czy postanowienia art. 288 akapit trzeci TFUE stoją na przeszkodzie temu, by w okolicznościach takich jak w niniejszej sprawie możliwość stosowania dyrektywy 2011/7/UE⁽¹⁾ została rozszerzona w drodze przepisu krajowego również na przypadek umowy dotyczącej przyznania bezzwrotnego finansowania z EFRR, zawartej między organem publicznym właściwym w dziedzinie zarządzania funduszami europejskimi a osobą prawną prowadzącą przedsiębiorstwo w celach zarobkowych?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (przekształcenie) (Dz.U. 2011, L 48, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgerichts München (Niemcy) w dniu 24 listopada 2022 r. – Citadines Betriebs GmbH/MPLC Deutschland GmbH

(Sprawa C-723/22)

(2023/C 94/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht München

Strony w postępowaniu głównym

Strona pozwana i wnosząca odwołanie: Citadines Betriebs GmbH

Strona powodowa i druga strona postępowania odwoławczego: MPLC Deutschland GmbH

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni art. 3 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/29/WE z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że sprzeciwia się on krajowemu przepisowi lub zwyczajowi, zgodnie z którym udostępnienie urządzeń przeznaczonych do umożliwienia lub dokonania przekazu, takich jak odbiorniki telewizyjne w pokojach lub na siłowni w hotelu, stanowi publiczne udostępnianie, jeżeli wprawdzie dodatkowo przesyłany jest sygnał nadawczy do tych urządzeń poprzez należąca do hotelu kablową sieć rozdzielczą, ale ta retransmisja drogą kablową jest zgodna z prawem ze względu na nabytą przez hotel licencję?

⁽¹⁾ Dz.U. 2001, L 167, s. 10.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 14 września 2022 r. w sprawie T-865/19, Nevinnomysskiy Azot i NAK „Azot”/Komisja wniesione w dniu 24 listopada 2022 r. przez AO Nevinnomysskiy Azot, AO Novomoskovskaya Aktsionernaya Kompania NAK „Azot”

(Sprawa C-725/22 P)

(2023/C 94/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: AO Nevinnomysskiy Azot, AO Novomoskovskaya Aktsionernaya Kompania NAK „Azot” (przedstawiciele: P. Vander Schueren, advocate, A. de Moncuit and T. Martin-Brieu, adwokaci)